

UVOD

Pojava konstrukta emocionalne inteligencije primljena je sa velikim zanimanjem u znanstvenim a posebno u širim društvenim krugovima. Jedan od uzroka takve popularnosti mogao bi biti u karakteristikama suvremenog čovjeka da mnogo uspješnije rješava tehničke od humanih problema. Jedan od segmenata humanih problema pojedinca danas, svakako je rješavanje nesklada između onoga što misli i onoga što osjeća, odnosno usklađivanja emocije sa razumom.

Kroz više od desetljeće napornog zalaganja Mayer, Salovey i Caruso su uspjeli u velikoj mjeri dodatno razviti i znanstveno obraniti svoj koncept emocionalne inteligencije. U tu svrhu su kreirali testove s potrebnim metrijskim karakteristikama i tako izazvali popriličan broj istraživanja, koja obuhvaćaju njihov kognitivni (ability) model ali i druge modele koji se više baziraju na emocionalnoj inteligenciji kao konativnoj osobini ličnosti.

Relativno mlad konstrukt emocionalne inteligencije prolazi još uvijek kroz sve neophodne faze da bi bio prihvaćen kao ravnopravan član u obitelji "inteligencija". Pri tomu nisu rijetka ni kritička gledanja u svezi s opravdanošću njegova egzistiranja.

2. TEORIJSKE OSNOVE EMOCIONALNE INTELIGENCIJE

2.1 INTELIGENCIJA I EMOCIJE

Psiholozi su još u 18 stoljeću podijelili ljudsko mišljenje na tri segmenta:

Kogniciju ili spoznaju (pamćenje, apstraktno i logičko mišljenje, prosuđivanje)

Afekt (emocije, raspoloženja, osjećajna stanja poput umora i sl.)

Motivacija (biološki porivi i stečeni postupci)

Prema Mayeru i Saloveyu (1997) suvremena psihološka istraživanja potvrdila su znanstvenu opstojnost ovakve klasifikacije.

Iz naziva konstrukta emocionalne inteligencije proizlazi da bi ona trebala biti kombinacija inteligencije i emocija. Stoga je potrebno prvo pokušati obrazložiti ova dva pojma. U skladu sa gore navedenom podjelom pod inteligencijom se smatra kvaliteta funkcioniranja kognitivne sfere mišljenja. Ipak, još uvijek u psihologiji ne postoji suglasnost jednoznačnog i općeprihvaćenog definiranja inteligencije, pa čak ni oko toga što je to točno inteligencija (Zarevski 1999). Vjerojatno najčešće citiranu definiciju inteligencije dao je Wechsler smatrajući da je «inteligencija ukupan ili globalni kapacitet pojedinca da djeluje svrhovito, misli racionalno i efektivno vlada svojom okolinom» (iz Salovey i Mayer 1990).

primarne (strah, bijes, radost, žalost)

osjetne (bol, odvratnost, raspon emocija od kategorije «zadovoljstva» do «nezadovoljstva»)

intelektualne (znatiželja, čuđenje, divljenje, estetski osjećaji)

emocije prema sebi (sram, ponos, krivica, kajanje, zbunjenost)

emocije prema drugima (ljubav, mržnja, zavist, poštovanje, simpatija, prijezir)

Osnovno pitanje koje se postavlja jest kako emocije utječu na inteligenciju. Prema tradicionalnom shvaćanju emocije dezorganiziraju i ometaju uspješni i racionalnu mentalnu aktivnost (iz Salovey i Mayer 1999). Ovom se suprotstavljaju moderne teorije (Strongman, 1987; Schwarz, 1990. iz Takšić 1998) po kojima emocije mogu, ukoliko se njima ispravno upravlja, pokrenuti i poboljšati racionalno djelovanje pojedinca tako što će djelovati na povećanje motivacije za rješavanje problema za koji je neophodno racionalno rezoniranje (Salovey i Mayer 1990).

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com